

Op de fiets door Syrië

door Henk Boer

Henk Boer, lid van Toerclub Voorne-Putten, is begin maart 2011 vertrokken voor een 4-weekse fietsvakantie door Syrië. Eind maart was hij weer terug. Via onze website heeft hij ons op de hoogte gehouden van zijn belevenissen en indrukken van dit land in het Midden-Oosten. Hieronder en in verslag 2 zijn verhalen.

Deel 1

Beste allemaal,

Allereerst heel veel dank voor alle aanmoedigingen, bezorgdheden en goede wensen.

Ook ik dacht vooral in de eerste dagen, waar ben ik aan begonnen, maar alle Syriërs zijn zo aardig en behulpzaam dat werkelijk alles probleemloos lukte. Het Ghazalhotel in Damascus was erg prettig, lag in een hele, echte, smoezelige, Arabische wijk. En de bezoekers waren ook erg prettig, plus door mijn fiets kreeg ik met iedereen direct contact.

In Damascus moest ik 3 dingen doen:

- leren van de straattenten te eten,
- welk eten kan ik voor onderweg meenemen; krentenbollen hebben ze hier niet en een supermarkt is hier ca. 5 vierkante meter groot en
- de weg de stad uit naar Palmyra zoeken, want verkeersborden zijn nl. nauwelijks aanwezig.

Ondertussen ook goed in de gaten houden dat ik geen diarree krijg. De stad is erg lawaaiig en het verkeer is erg druk en rommelig. Alles is gelukt.

mijn slaappleats

Het 1e fietstraject door de woestijn viel wat wegdek en afstand betreft tegen. Op de kaart 135 km en het werd 154 km. Omdat het van 06:00 tot 18:00 uur licht is, had ik weinig tijd, ook omdat de Syriërs niet vroeg beginnen, dus vóór 08:00 uur is er eigenlijk niets van eten te krijgen. Ik vertrok om 08.30 uur en was een kwartier voor donker in mijn dorpje. Leerpunt: voor mij met bagage moet het traject eigenlijk niet langer dan 100 km zijn. Ik vond gelukkig een prettige slaappleats in een klein restaurantje, in een soort kamer van een bediende op de grond. Prima!! Ik had het gehaald en het 2e traject was een makkie van 87 km. Toen had ik mijn 1e en vrij lastige mijlpaal bereikt: nl. PALMYRA! Steeds prachtig weer en 's avonds soms behoorlijk koud.

Redelijk wat toeristen en een gezellige dorps sfeer. Toen ik aankwam dacht ik wel dat het voor de Romeinen toch wel een eind lopen geweest moest zijn! De Engelsman in mijn hotel had precies hetzelfde gedacht. Het 3e traject is ook weer redelijk kort: ca. 75 km

naar As Suknah. Ik heb een Arabische aanbeveling van de hoteleigenaar bij me voor de overnachting. Het 4e traject door de woestijn zal ook weer ca. 145 km worden naar Deir er Zor aan de Eufraat.

Resumé:

1. het fietsen gaat erg goed; ik kan fikse afstanden afleggen en nog geen panne.
2. ik heb nog geen diarree.
3. in de hotels is het vaak erg gezellig.
4. door de fiets krijg ik van alle kanten veel contact.

Dus het 1e en wellicht lastigste gedeelte is uitstekend verlopen.

Opmerkingen: Ik heb werkelijk alles bij me, behalve zonnebrand! en toch maar ca. 10 kg en het blijkt dat drie liter drinken voldoende is in plaats van 4 liter (scheelt weer 1 kg!!).

Groeten van Henk

Deel 2

Deir er Zor

Ik ben nu in Deir er Zor, in een heel eenvoudig hotel (7 Euro/nacht). Backpackershôtel met een soort jeugdherbergvader in jurk, die alles over stad en omgeving weet. Spreekt redelijk Engels. Volgens hem is er geen enkel hotel ten zuiden van Deir Zor. Daarom verander ik nu mijn plan. Ik blijf hier ca. 4 à 5 dagen en van hieruit maak ik fietsrondjes langs de Eufraat. Een dag naar Al-Mayadin (90 km). Ik ga met minibus als toerist naar Dura-Europos en Mari. Ik probeer met fiets in een minibus naar Abu-Kamal te gaan en dan fietsend terug langs de rechteroever (ca. 150 km). Ik ga met fiets en minibus naar Ad Tibnah en bezoek de Romeinse Zenobiastad en ga fietsend terug (70 km). Dan verlaat ik Deir Zor en ga met fiets en minibus naar Ad Tibnah, stap eruit en fiets naar Arraqa (100 km). Daar pak ik mijn schema weer op en op deze manier zie ik toch vanaf de Iraakse grens lang de Eufraat tot Arraqa.

het centrale plein in Deir er Zor

De bicycleman

In het hotel ben ik de bicycleman. Er is ook een motorcyclewoman uit Korea (reeds 25000 km op teller). Vol trots vertelde ik gisteravond in de receptie dat ik reeds 453 km gefietst had vanaf Damascus. Zij troefde mij echter met vrij veel gemak af. Dat was erg lachen. Er is ook een Zwitserse jongeman die zich in een minibus de woestijn in liet rijden, daar uitstapte en liftend terugging. Dat leverde een heel leuk verhaal op, maar daarover later. Hij heeft reeds enkele weken ervaring in Sahara met een paar Touregs. Dan is er een veel pratende Engelsman uit Londen die ik reeds in Palmyra ontmoette en die ook erg van bier houdt. De Zwitserse jongeman wist een kioskje met bier en wijn en daar hebben we drie flessen bier en wat Aarak gehaald en met z'n drieën opgedronken op het balkon van ons hotel (uit het zicht van onze patriarch, want die is moslim!!). Heel erg gezellig.

Het eten

Ontbijt: In het hotel vaak iets van: chobs (plat droog brood als pannenkoek) met kop thee, gekookt ei en dadels en olijven. Buiten de deur: chobs met soepkom fooul (dit is yoghurt met hele grote tuinboonachtige bonen, gele erwten en een scheut olijfolie eroverheen en erg voedzaam) + thee of water. Lunch: Opgerolde chobs met daarin of gekookt ei met tomaten, of hummus + tomaten, of chicken spies, of shoarma. Allemaal erg lekker. De eisandwiches heb ik al meegenomen op de fiets onderweg. Avondeten: mansaf (rijst met noten) en stukjes kip, of iets van halve gegrilde kip met friet (jazeker) hummus en sla. Allemaal erg goed. Ik doe dus veel ideeën op om mijn rijtje van 11 menu's te vergroten.

Relaxt

De stad is heel erg Arabisch (veel jurken met theedoeken), totaal niet toeristisch. 100 à 300.000 mensen denk ik met 2 kleine hotels. Hier komen alleen maar avontuurlijke toeristen. Heel erg gezellig. Dus ik ben nu relaxt vakantie aan het vieren en onze hotelpatriarch zorgt voor ons. Het gaat goed met me, geen heimwee, buikkachten, of trammelant met fiets of Syriërs. Op dit moment is deze vakantie al niet mislukt. Als ik komende dagen mijn programma kan afwerken, is hij al meer dan geslaagd. Het weer is erg goed, ca. 20 C en altijd zon.

Ik verwacht het volgende verslag in Aleppo te doen.

Groeten, Henk

Deel 3

In het dal van de Eufraat

Van Deir er Zor naar Abu Kamal (Iraakse grens) in [het dal van de Eufraat](#). Het land van het oude koninkrijk MARI!

DeZ

Vandaag heb ik in DeZ de Suspensionbridge in daglicht bekeken. Dit is een prachtige hangbrug over de Eufraat, alleen voor wandelaars en fietsers. In de buurt veel restaurants en een prachtige palmenboulevard met mooi riet aan de kant en eilandjes, erg idyllisch. Het is best een mooie, authentieke, Arabische stad. Waarom vandaag pas DeZ?? Omdat op de 1e dag, dat ik hier was en op het punt stond de stad te verkennen met de fiets (ca. 14:00 uur) er een zandstorm opstak. Dat wil zeggen een stofstorm van heel fijn rood stof en het werd helemaal donker! Hotelgenoten stonden op brug en konden het water niet zien. Het lijkt een beetje op dichte mist, maar dan rood. Een boeiende belevenis! Ik had al weer geluk dat mij dit niet de vorige dag in de woestijn op mijn fietsje was overkomen!!

Mari en Dura Europos

De 2e dag met twee Duitse jongens met de minibus naar Mari en Dura Europos. Heel de dag lopen, maar zeer de moeite waard. Vooral Mari vond ik erg interessant. Het fenomeen dat door langdurige bewoning er een lage heuvel in het verder zeer vlakke landschap ontstaat. Ik heb tijdens het fietsen ca. drie van die heuvels (tells) gezien. Doordat de gebouwen met in de zon gebakken stenen waren gebouwd, eroderen ze nu na de opgraving. Desondanks waren de paleiscomplexen nog erg goed te beoordelen. Een grote troonzaal van 5000, en een van 4000 jaar geleden. Het was leuk om te zien dat de oudste een stuk lager lag dan de jongere. Ik kijk erg uit om alle opgegraven vondsten te bekijken in de musea van Aleppo, Damascus en het Louvre (ligt niet op mijn reisschema). Dura is een gewone Romeinse stad met hele mooie ligging op een woestijnplateau aan de rivier(ca. 50 m boven rivierdal).

[Dura Europos](#)

Al-Mayadin

De 3e dag een oefenrondje (111 km) naar Al-Mayadin gedaan. Dit is een stad ca. 45 km ten zuiden van DeZ met een brug. Ik fietste eerst door de stad en daar begon een motorrijder mij te volgen. Doordat ik de brug niet kon vinden en het Arabische woord ook niet wist, duurde het vrij lang voor ik dat ding vond. De motorrijder vroeg een keer wat ik aan het doen was. Ik wees naar de overkant van de rivier en zei verschillende keren: bridge, maar hij begreep mij niet!

Ik liet hem mijn kaart zien, maar hij begreep het nog steeds niet. Ik begon langs rivier te rijden en zag uiteindelijk de brug. Pas op de brug stopte hij en sloeg aan het bellen. Ik kreeg gedachten over geheime politie. Bruggen worden hier nog fiks bewaakt door politie en militairen. Ook de 4e dag naar Abu Kamal vrij veel politie en paspoortcontrole. Bij de brug van Abu Kamal begreep ik de politie een hele tijd niet! De man zei iets van sport en ik begreep het niet en keek hem aan en wachtte, maar hij wachtte ook en zei het magische woord nog een keer. Dit duurde wel zo'n 5 minuten en op de een of andere manier viel toen het kwartje bij mij. Paspoort! Overigens is de politie heel vrolijk en vriendelijk en krijg je nagenoeg altijd een hand, maar ze schrijven wel alles op, eigen naam, vaders naam, moeders naam, family naam, waar vandaan, waar naar toe etc.

Abu Kamal

De 4e dag (gisteren) een lange, mooie (139 km) tocht met de fiets in minibus naar Abu Kamal en langs de rechteroever over kleine weg met een slecht wegdek, gaten, hobbels, soms geen wegdek, met de fiets terug. Voor C-groep-lid was dit vreselijk lang en ik had ook nog tegenwind! Veel landelijke plaatjes: veel vrouwen in schitterend gekleurde jurken, vaak op het veld aan het werk (mannen zaten ergens), ontzettend veel takkenbossen met vaak mestballen erbij (brandstof voor een oven), schapen, ezels en veel Nederlandse koeien (op een woonerf, nooit in iets als een weiland). Tal van bomen en ondermeer Syrische wilgen stonden er nog doods bij. Klaarblijkelijk had ik nog later in het jaar moeten zijn. Ik was daar wel erg populair: ik werd veel vanuit auto's op de foto gezet. Ook werd ik gevraagd te stoppen voor foto's en kreeg ik een hand van verschillende mensen. Dus in dit land heb ik nog kansen!!!

Van de week 1x met hotelgenoten rode wijn gedronken. Dankzij de aanwezigheid van christenen (ik zag 2 kerken) is hier een winkel met alcoholische drank (ziedaar toch een prettig gevolg van een religie!).

takkenbossen en mestballen

Aanvulling op mijn etensverhaal van verslag 1b: er zijn ook winkels met banketstaafachtig spul (mierzoet) en dan tien soorten, winkels met dadels en olijven in verschillende soorten en zuivelwinkels met allerlei producten, die ik niet begrijp.

Tot nu toe is dit een erg afwisselende vakantie, waarvan ik volop geniet en ik kijk erg uit naar het vervolg! Over ca. 4 dagen hoop ik in Aleppo te zijn. Daar is volop internet.

Bye, bye, Henk (nog steeds geen buik- of fietsklachten).

P.S.

Op een wonderbaarlijke manier heeft het hier twee nachten geleden redelijk geregend. Maar gisteren moest ik op de fiets naar minibusstation 2 km verder en door al het stof en wellicht een niet feilloos werkend rioolsysteem, waren de straten veranderd in modderpoelen! Hierdoor stond ik als een druipend varken met mijn moderne modderzeel bij het minibusje.

Echter aan zoiets onbenulligs kan een Syrische chauffeur geen enkele aandacht besteden!! Hij vond het veel te leuk om MIJN fiets in ZIJN busje te hebben!! Vandaag is het heerlijk weer, strak blauwe lucht, heerlijk. Hotel is net als huiskamer met een patriarch.

Deel 4

Naar Halabyja

Maandag 13 maart een prachtige tocht naar Halabyja gemaakt, een voor-Romeinse stad met een prachtige ligging aan de Eufraat, ca. 50 km ten noorden van Deir Zor. Het werd toch nog wel 116 km bij elkaar. Maar voorlopig bestempel ik dit traject als het mooiste van de hele Eufraat. 's avonds afscheid genomen van mr. Nuredin, kreeg nog een bord zelfgemaakte lentilsoep van hem met eigengemaakte chipjes. Het was heel lekker, maar ik dacht tegelijkertijd enigszins bezorgd over mogelijke buikklachten! De volgende dag op pad naar Arraqua, het 1e stuk met minibus tot Halabya, en vanaf daar nog ca. 90 km met de fiets. Het 1e stuk ca. 20 km viel erg tegen, omdat de reisgids een tocht door groene veldjes beloofd had, maar het werd een uur klimmen naar een woestijnplateau.

Halabya

Het was echter wel heerlijk rustig en dat is wel eens prettig, als je wilt plassen of een broodje wilt nemen. Want in het dal komen er altijd mensen uit alle hoeken en gaten van het veld en weet ik waar vandaan. Dat is wel gezellig, maar ze zitten overal aan enzo. Na een uur kwam ik toch in de gezellige veldjes en op een gegeven moment stopte ik om mijn sokken uit te doen. Tegelijkertijd nam ik een Syrische sandwich en een eindje verder stond er een Syrische vrouw met een chobs (brood) naar me te zwaaien. Maar ik ben geen vrouwencharmeur en in Syrië rij ik een zeer voorzichtige koers, dus ik deed niets. Ze kwam naar me toe (met haar twee gouden tanden), stak de weg over en bood me een net gebakken brood aan. Ik weigerde en zei dat ik er zelf nog drie bij me had, maar ik denk dat ze zei, dat die van haar van een veel betere kwaliteit was! Ik nam hem aan en bedankte haar en nam een stukje ervan. Ondertussen was er een man en een jongen bijgekomen en vanuit de naast gelegen tuin kwam er nog een vrouw bij in een mooie blauwe jurk. Ik vertelde mijn verhaal: I go to Arraqa, Halib, Aleppo, Lattakia, Tartus en Damascus. Daarna deed ik met mijn vinger een vuurpijl na, de lucht in wijzend, met de kreet ppppffff. Dit begrijpt altijd iedereen! En dan is de conversatie ten einde en ga ik weer verder. Maar die boerenvrouw liet wel de Arabische gastvrijheid zien (later meer hierover). Een 1/2 uur later zag ik op een veld ca. 10 jonge vrouwen, met ook 10 verschillende gekleurde jurken. Arraqa is een erg stoffige stad en ik was de enige toerist daar.

De volgende dag richting Aleppo langs het Assadmeer: ik verlaat de Eufraat. Voorbij het meer kwam ik op de snelweg terecht en heb ik nog 60 km gefietst. Na 116 km ben ik in een minibusje gestapt, want de omgeving was ook niet bijzonder en ik begon te verlangen naar een restaurant met bier en wijn. En ik wist dat daar was!!

Aleppo

Om ca. 17:00 uur werd ik bij een minibusjesstation eruit gemikt en moest ik mijn hotel maar zien te vinden! Aleppo heeft ca. 3 à 4 miljoen inwoners. Ik reed ergens in een tunneltje bijna mijn wielen kapot: er waren riooldeksels met geen dwarse spijlen, zoals bij een veerooster, maar langszij spijlen en mijn achterwiel gleed daarin. De klap voelde ik tot in mijn hart. Hij draait volgens mij ook niet helemaal zuiver meer. Ik hou hem in de gaten! Om 18:00 uur had ik mijn hotel gevonden!! Met veel medewerking van de Aleppoianen.

Aleppo

Het 1e uur dacht ik echter dat ik in een obscuur hotel terecht gekomen was: er waren geen Europeanen, alleen maar Syriërs en Russen en iedereen wilde wel geld wisselen met of voor mij. Maar vandaag merkte ik dat het een toplocatie is!! Naast het museum en in de buurt van Grand Palace en Sheraton en de christelijke wijk El Djeda. Vanmorgen eerst mijn was eens gedaan en toen naar het museum. Zelf beweren ze dat het het beste museum van het Midden-Oosten is, waar ik het redelijk mee eens ben.

Schitterend, schitterend, schitterend. Op 2e verdieping ca. 20 kasten van verschillende archeologische teams uit de hele wereld, die dus evenzoveel tells onderzocht of opgegraven hebben. Hier moet je toch eens naar toe gaan Marco. Ik heb een mooie museumcatalogus gekocht en een cd over alle bezienswaardigheden van Syrië met

geloof ik 28000 foto's!!! Ik vind het onbegrijpelijk dat wij op onze vorige trip met Foxvakanties hier niet geweest zijn, want die tijd was er best wel. Verder moest ik geld hebben uit ATM en dat lukte niet, maar ondertussen zag ik wel dat Aleppo een schitterend centrum heeft. Grote weg er doorheen met mooi park ernaast. Hierna het 100 jaar oude Barons hotel bezocht, waar de archeologen vroeger logeerden, voordat ze naar hun opgravingsveld vertrokken. Prachtig oud ding met schitterende English stijl bar. Allerlei beroemdheden hebben daar overnacht o.a. Agatha Christie (later meer hierover). Gisteravond heb ik gedineerd in Sissihouse met een prima menukeuze, en rode wijn natuurlijk!

De fietsteller staat nu op 1072 km en er komt nog ca. 500 km bij. En zoals in catalogus Nat. Museum van Damascus stond, citaat van Louvre directeur: every human being has 2 homelands: his own and Syria.

Groeten aan iedereen,
Henk

Barons hotel

Deel 5

Vrijdag 18 maart

Toen ik vrijdag 18 maart wilde ontbijten merkte ik dat Aleppo wat mohammedaans is dan Deir Zor. Werkelijk alle rolluiken waren neer! Uitgezonderd bij een theehuis en een kioskje. Wat nu? Ik wilde toch eigenlijk wel vertrekken. Gelukkig had het kioskje een heel Amerikaanse sandwich brood en een blikje smac. In het theehuis heb ik thee besteld en heb daarmee 2 gortdroge boterhammen naar binnen gewerkt. Ik had ook nog 2 bananen, dus op naar de site van Ebla. Het landschap is schitterend. Lage, langzaam glooiende intens groene heuvels. De stad Ebla zag eruit als een soort, stompe groene vulkaankrater. Je reed de "krater" binnen en kwam in een soort groene vallei met heel veel schapen. In het midden een heuvel die je kon beklimmen. Van daaruit zag je zo hier en daar een gat in de grond, waar men opgravingen had gedaan, en paleizen en tempels gevonden had. Zo te zien was nog geen 10% blootgelegd. De diameter van de vallei schatte ik op zo'n 500 a 1000 meter. Voor die tijd (4000 à 4500 jaar geleden) moet het een geweldig grote stad geweest zijn. Naar het zuiden toe was in de "kraterwand" een grote poort van zo'n 10 a 20 meter hoog, uitgegraven. Tijdens het bekijken van dit alles, kon ik ondertussen de vrijdagpreek van het ernaast gelegen dorpje Mardikih beluisteren!

ruïne van Ebla

De ruines van Ebla is: tell Mardikih. Hierna ging ik naar mijn hotel in Ariha, maar helaas was dat foutieve informatie en moest ik ca. 13 km enigszins terug naar het stadje Idlib. Bij het binnenrijden kwam ik een collega-fietser tegen. Na mijn 'HELLO' kwam hij mij achterop en we stopten. Het was een Canadese jongeman, die al zes weken in Libanon en Syrië onderweg was. Hij had een soortgelijke fiets als ik en kampeerde met nog minder bagage dan ik!

In Idlib stond het ministerie van Justitie en dat zorgde waarschijnlijk voor een vreemde sfeer. Er stond zo hier en daar een soldaat op straat. 's avonds heerlijk buiten gegeten in een luxe, Syrisch restaurant. Er waren ca. zes obers voor drie bezette tafels, dus ik voelde mij een vorst! Voor het eerst kreeg ik een bord en volledig bestek! In Syrië doet men weinig met bestek, maar erg veel met stukjes brood (chobs), die je overal bij krijgt.

Zaterdag 19 maart

Zaterdag 19 maart zou ik een zware dag hebben, voor het eerst bergen en 119 km naar Lattakia aan de Middellandse Zee! En weer had ik een ontbijtprobleem. In het hele stadje was geen eethuisje te vinden. Er stond echter vreemd genoeg wel een Carltonhotel in Idlib, (het was gewoon een erg "vreemde" stad) waar ze mij in mijn fietskleren en -geuren wel wilden hebben. Ik kreeg een zeer uitvoerig ontbijt, waarmee ik mijn broodjes voor de lunch kon maken en met de kosten viel het erg mee. Dus op naar de bergen! Na 20 km had ik de 1e hoogte te pakken en bij het dalen had ik schitterende vergezichten! Een voorproefje van de Bekavallei?? En na 30 km had ik een meevaller: een splinternieuwe snelweg naast de oude weg was

bijna klaar en wij mochten erop. Geen seconde gearzeld, want een snelweg gaat minder "diep" en "hoog" dan een oude pasweg. Het was een 4-baans snelweg, met tussen beide richtingen een hoge betonnen vangrail. Aangezien nog niet alles klaar was, kon je niet van de ene richting op de andere komen, door de hoge betonnen muur. Daardoor werd de weg aan beide kanten in beide richtingen gebruikt en was een toerit ook een afrit! Vrijdag op de snelweg uit Aleppo maakte ik iets soortgelijk on-Nederlands mee. Op de vluchtstrook kwam ik een auto tegen die, weliswaar langzaam, tegen de rijrichting inreed! Wat dat betreft is er heel veel mogelijk in Syrië! Hoe dan ook met de splinternieuwe snelweg

Lattakia

er Zor: in Aleppo hebben de mannen een colbertje of trui en zie je ontzettend veel zwarte vrouwen en vaak ook totaal zwarte vrouwen! In Deir er Zor: veel theedoeken en jurken bij mannen en betrekkelijk weinig zwarte vrouwen.

Vanochtend heb ik Ugarit bezocht. Evenals Ebla een grote stad, er is echter veel meer blootgelegd dan in Ebla (Louvre, Parijs). Ik heb nu heel veel doelen gehaald en ben superblij en tevreden. Nu nog 2 rustige dagetappes langs de Middellandse Zee. Daarna vanuit Tripoli (net in Libanon) een zeer zware tocht! over het Libanongebirge (2000 meter omhoog?), door paradijsvallei. Daarna wil ik in Baalbek de grootste ooit door mensenhanden uitgehouwen stenen op de foto zetten. De Romeinen hebben dat geflikt, en ze ook nog heel erg netjes naast elkaar gelegd! Vanuit Baalbek door de landelijke Bekavallei, met aan beide kanten de bergruggen van het Anti-Libanon- en Libanongebirge met bovenop sneeuw! Daarna richting Damascus met als laatste uitdaging: het bereiken van Schiphol met mijn schatten: catalogus museum Aleppo, cd met ca. 20.000 toeristische- en opgravingfoto's van Syrië, 2 boekjes van Ebla en Ugarit, volgeschreven schrift met dagaantekeningen, mijn mobi met ca. 400 foto's? en mijn nieuwe vriend: mijn fiets die het tot nu toe schitterend gedaan heeft. Nu 1300 km op teller, geen leuke band, kapotte ketting of spaken!

Libanongebirge

Ik sluit af met een citaat uit de catalogus van het museum in Aleppo: From the myth of Baal, 14e eeuw B.C.: "I reject wars in the land, put love into the earth..... peace in the middle of the land,... in the middle of the world. put away your stick, your weapon". Vroeger heb ik in de kerk geleerd dat de Baal-aanhangers behoorlijk wreed en brutaal waren, dat kan ik echter niet uit de geciteerde tekst halen!

Bedankt voor jullie enthousiaste mails.
groeten, Henk